

ODPIS

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2019 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
w składzie następującym:

Przewodniczący	sędzia WSA Jarosław Łuczaj
Sędziowie	sędzia WSA Kaja Angerman sędzia del. SO Aleksandra Westra (spr.)
Protokolant	ref. Magdalena Dębska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu **10 grudnia 2019 r.**
sprawy ze skargi [REDAKTED]
na **decyzję Rady do Spraw Uchodźców**
z dnia **19 grudnia 2018 r.** nr [REDAKTED]
w przedmiocie **odmowy nadania statusu uchodźcy**

uchyla zaskarżoną decyzję.

Na oryginale właściwe podpisy

Za zgodność z oryginałem

Bartłomiej Grzybowski

Referent

UZASADNIENIE

Zaskarżoną do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie decyzją z 19 grudnia 2019 r. Rada do Spraw Uchodźców (dalej: Rada, organ), działając na podstawie art. 89p ust. 1 oraz art. 19 ust. 1 pkt 1, art. 20 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 138 § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego utrzymała w mocy decyzję Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców (dalej: Szef Urzędu) z 10 maja 2017 r. o odmowie nadania [REDAKTOWANO] (dalej: skarżący, Cudzoziemiec) oraz jego żonie [REDAKTOWANO] i małoletnim dzieciom – [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] statusu uchodźcy w Rzeczypospolitej Polskiej oraz o odmowie udzielenia im ochrony uzupełniającej.

Stan sprawy przedstawia się następująco:

[REDAKTOWANO] obywatel [REDAKTOWANO] narodowości [REDAKTOWANO] złożył, za pośrednictwem Placówki Straży Granicznej w [REDAKTOWANO], do Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców, w dniu 05.05.2016 r., wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej. W uzasadnieniu wniosku wskazał, że mieszkał w [REDAKTOWANO], należał do partii [REDAKTOWANO]. Partia została zdelegalizowana przez władze [REDAKTOWANO], a przywódców partii aresztowano. Podał, że wyjechał z [REDAKTOWANO] z obawy przed uwięzieniem, bał się o swoje życie i życie swojej rodziny. Początkowo wyjechał do [REDAKTOWANO] gdzie pracował, a po przyjeździe rodziny, przyjechali razem do Polski prosić o udzielenie ochrony. Cudzoziemiec podał również, że napisał książkę o „wyborze islamu.” Wnioskodawca poinformował, że w kraju pochodzenia nie był poddawany przemocy fizycznej i psychicznej, że boi się wracać do kraju pochodzenia bo mógłby trafić do więzienia. W przypadku powrotu do kraju pochodzenia jego władze nie są w stanie udzielić mu ochrony, ponieważ w [REDAKTOWANO] jest dyktatura. Wnioskodawca poinformował, że nie widzi również możliwości zamieszkania w innej części kraju pochodzenia; nigdy nie był aresztowany, ani sądzony w kraju pochodzenia, nie było prowadzone wobec niego postępowanie sądowe czy administracyjne. Zadeklarował przynależność w latach 2010-2015 do

partii politycznej [REDAKTOWANE] jako pracownik, wykładowca [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE], pierwsza żona [REDAKTOWANE] w latach 2009-2015 należała do [REDAKTOWANE] gdzie była pracownikiem sekretariatu. W trakcie wywiadu statusowego, odbytego w dniu 7.06.2016 r. Cudzoziemiec poinformował, że przez ostatnie dwa lata mieszkał i był zameldowany w [REDAKTOWANE], w latach 2006-2009 był w [REDAKTOWANE] gdzie studiował nauki o islamie - posiada wyższe wykształcenie, które jest ważne w [REDAKTOWANE] ponieważ po powrocie do kraju pochodzenia jego dyplom nie został zaakceptowany w Ministerstwie Nauki. Cudzoziemcowi miano przekazać telefonicznie (w sierpniu 2015 r.) informację, że jego studia zostałyby zaakceptowane, jednak służby bezpieczeństwa nie wyraziły zgody na ich akceptację z powodu jego przynależności do [REDAKTOWANE] Wnioskodawca zeznał, że od 2010 r. do 2016 r. należał do Partii [REDAKTOWANE] i pracował w tej partii, jako specjalista w dziedzinie islamu. Cudzoziemiec podał, że oprócz wyjazdu do [REDAKTOWANE] w 2012 r. wyjechał na miesiąc do [REDAKTOWANE] w latach 2013-2014 był w [REDAKTOWANE] przez 8 miesięcy w związku z problemami jakie miał z powodu zamknięcia [REDAKTOWANE] w której pracował, w kraju pochodzenia pozostała jego rodzina (ojciec, bracia oraz siostra). Wskazując powody opuszczenia kraju pochodzenia zeznał, że przywódca Partii powiedział wszystkim członkom partii, żeby uciekali z [REDAKTOWANE], najlepiej do [REDAKTOWANE]. Potem ogłosił, że w [REDAKTOWANE] również staje się niebezpiecznie i żeby uciekać do Europy. Cudzoziemiec zeznał, że bliżej nieokreślona kobieta wysłana przez zarząd dzielnicy informowała go, że służby bezpieczeństwa szukają człowieka, który jest członkiem [REDAKTOWANE] i studiował w [REDAKTOWANE]. Wcześniej, kiedy był zameldowany w [REDAKTOWANE] miał raz zostać wezwany do prokuratury i raz rozmawiać z przedstawicielem sił bezpieczeństwa, miano przeszukać również mieszkanie jego, jego rodziców oraz teścia. Ponadto Cudzoziemiec zeznał, że w 2012 r. dostał wezwanie do prokuratury, gdzie miał być wypytywany o działalność w ramach [REDAKTOWANE] i działalność partyjną oraz otrzymać propozycję współpracy. Po tym przesłuchaniu i rozmowie ze znajomymi z Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Cudzoziemiec wyjechał do [REDAKTOWANE], gdzie zajmował się pracami budowlanymi. Cudzoziemiec zeznał, że jego żona nie miała problemów w [REDAKTOWANE], natomiast problemy miała jego pierwsza żona, która również należała do Partii [REDAKTOWANE] i z tego powodu była wzywana kilkukrotnie na przesłuchanie. Wnioskodawca zeznał, że pisał artykuły prasowe i internetowe, w których krytykował rząd w [REDAKTOWANE]

Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców decyzją nr [REDAKTOWANE] z 10.05.2017 r. postanowił odmówić Cudzoziemcowi i objętej jego wnioskiem rodzinie (żonie i małoletnim dzieciom) nadania statusu uchodźcy i udzielenia ochrony uzupełniającej. Organ uznał za nieuprawdopodobnione powoływane przez cudzoziemca okoliczności w postaci zagrożenia prześladowaniem wynikającego z faktu przynależności do [REDAKTOWANE]. Organ I instancji stwierdził, że wnioskodawca nie wykazał zasadności swojej obawy przed prześladowaniem w kraju pochodzenia ze względu na rasę, religię, narodowość, przynależność do określonej grupy społecznej lub z powodu przekonań politycznych, a tym samym nie zaistniały przesłanki z art. 13 ust. 1 ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium RP. Organ uznał, że brak jest podstaw do twierdzenia, że wnioskodawca mógłby być narażony na rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy w przypadku powrotu do kraju pochodzenia.

W złożonym odwołaniu i jego uzupełnieniu z 3 października 2017 r. cudzoziemiec wniósł o uchylenie decyzji. Wskazano, że zasadniczym celem cudzoziemca miała być podróż do [REDAKTOWANE], gdzie mieszka jego rodzina i gdzie planował złożyć wniosek o azyl. Zaskarżonej decyzji zarzucono naruszenie prawa materialnego i proceduralnego, w tym: art. 7, art. 77 i art. 8 k.p.a. w związku z art. 13 ust. 1 ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium RP w związku z art. 13 ust. 1 i art. 15 ww. ustawy, przez brak zebrania i rozpatrzenia w sposób wyczerpujący całego materiału dowodowego w związku z brakiem zbadania roli, jaką pełnił cudzoziemiec w partii [REDAKTOWANE], art. 7 w związku z art. 80 k.p.a. w związku z art. 13 ust. 1 ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium RP w związku z art. 13 ust. 1 i art. 15 ww. ustawy, przez dokonanie dowolnej, a nieswobodnej oceny dowodów, przez odmowę wiarygodności zeznaniom złożonym przez wnioskodawcę oraz wybiórcze odniesienie się do pozostałych materiałów zgromadzonych, w szczególności raportów informujących o stanie przestrzegania praw człowieka w [REDAKTOWANE], w wyniku błędne uznanie, że może on bezpiecznie powrócić do kraju pochodzenia; art. 11 i art. 107 § 3 k.p.a. w związku z art. 15 ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium RP, przez niewyjaśnienie stronie zasadności przesłanek, którymi kierował się organ odmawiając udzielenia ochrony uzupełniającej mimo, że zeznania wnioskodawcy znajdują potwierdzenie w materiale dowodowym

zgrupowanym, w sprawie, w tym w obiektywnych raportach opracowanych przez organizacje międzynarodowe na temat aktualnej sytuacji w kraju pochodzenia strony. Pełnomocnik Strony wniósł o przeprowadzenie dowodu z:

- artykułów Human Rigts Watch oraz the Diplomat na okoliczność prześladowania rodziny [REDACTED] przez władze [REDACTED]
- pendrive'a zawierającego zdjęcia z konferencji OBWE, która odbywał się w [REDACTED] w dniach [REDACTED] oraz dwóch nagrań wideo - pierwszego z konferencji partyjnej w [REDACTED] r. na której wypowiada się [REDACTED] na drugim wypowiedzi prezesa partii [REDACTED] m.in. na temat problemów ojca Cudzoziemca w związku z jego działalnością;
- zdjęć z konferencji OBWE z [REDACTED] r. z potwierdzeniem rejestracji na okoliczność aktywnego członkostwa w partii;
- zaświadczenia potwierdzającego, że [REDACTED] jest przedstawiciel partii [REDACTED] w Polsce
- zdjęć z czasów działalności Wnioskodawcy w partii, jako członek sztabu wyborczego [REDACTED] r. oraz obecności innych prominentnych działaczy partii (przedstawicielem [REDACTED] w Niemczech oraz działaczem skazanym na 25 lat pozbawienia wolności).

Pismem z 23 listopada 2017 r. pełnomocnik Strony złożył wniosek dowodowy, płytę DVD zawierającą nagranie prezesa [REDACTED] oraz zdjęcia ze wspólnego spotkania na okoliczność stwierdzenia wysokiej pozycji Wnioskodawcy w partii i bycia jej aktywnym, działaczem, co może spowodować prześladowanie lub rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy przez tortury, nieludzkie lub poniżające traktowanie.

Pismem z 22 listopada 2018 r. pełnomocnik strony wniósł o przeprowadzenie dowodów z płyty DVD zawierającej materiały ze skarżącym tj. wywiady na temat represjonowania opozycji [REDACTED] i wystąpienia na konferencji OSCE z [REDACTED] r. na okoliczność stwierdzenia, że cudzoziemiec jest aktywnie zaangażowany w politykę, a jego powrót do kraju pochodzenia w związku z ww. działalnością pociągnie za sobą prześladowanie lub rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy poprzez tortury, nieludzkie lub poniżające traktowanie albo karanie w związku z tym, że aktywni działacze [REDACTED] są prześladowani w [REDACTED]; raportu „[REDACTED] Victims of political persecution”, na

okoliczność stwierdzenia, że rodzina cudzoziemca jest represjonowana w kraju pochodzenia.

Po rozpatrzeniu odwołania Rada do Spraw Uchodźców decyzją z 19 grudnia 2018 r. utrzymała w mocy decyzję Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców z 10 maja 2017 r. Rada stwierdziła, że cudzoziemiec nie wykazał faktów lub okoliczności, które można byłoby zakwalifikować jako indywidualne prześladowanie z powodu rasy, religii, narodowości, przynależności do określonej grupy społecznej, czy też ze względów politycznych, lub mogłoby uzasadniać obawę przed takim prześladowaniem w przyszłości. W ocenie organu, nie zostały spełnione przesłanki z art. 13 ustawy uzasadniające nadanie statusu uchodźcy, jak również w stosunku do cudzoziemca nie zostały również spełnione przesłanki do udzielenia mu i jego rodzinie ochrony uzupełniającej.

W szczególności organ odwoławczy powołał, że tej oceny nie zmienia fakt nadesłania przez pełnomocnika cudzoziemca szeregu dokumentów przy pismach z dnia 03.10.2017 i dnia 23.11.2017 r. Oceniając nadesłane dokumenty organ wskazał, że większość dokumentów została wytworzona pomiędzy styczniem 2017 r. a listopadem 2017 r., a więc blisko dwa lata po opuszczeniu przez aplikanta kraju pochodzenia i kilka miesięcy po wydaniu przez organ I instancji decyzji o odmowie nadania statusu uchodźcy i odmowie udzielenia ochrony uzupełniającej. Oceniono, że wszystkie te dokumenty, mające zaświadczać o aktywnym uczestnictwie strony w [REDAKTOWANE] oraz o problemach jakie ma mieć rodzina cudzoziemca, zostały stworzone na potrzeby niniejszego postępowania i zostały one stworzone by uwiarygodnić zagrożenie cudzoziemca w przypadku konieczności powrotu do kraju pochodzenia. Powołano, że kopie wydruków mających potwierdzić okoliczności prześladowania jego rodziny w kraju pochodzenia stoją w sprzeczności ze złożonymi przez stronę oświadczeniami z wniosku statusowego oraz zeznań. Organ uznał, że opis aktualnej sytuacji politycznej w kraju pochodzenia nie odnosi się do istotnych i bezpośrednich okoliczności związanych indywidualnie z osobą cudzoziemca, a żaden z obiektywnych i pochodzących z niezależnych od strony i podmiotów z nią powiązanych dokument nie potwierdza, że toczą się przeciwko wnioskodawcy postępowania będące wynikiem jego działalności politycznej.

Skargę na powyższą decyzję do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie wniósł cudzoziemiec zarzucając, że decyzja została wydana z naruszeniem prawa i wnosząc o jej uchylenie.

W odpowiedzi na skargę Rada do Spraw Uchodźców wniosła o jej oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

W piśmie z 6 grudnia 2019 r. pełnomocnik skarżącego zaskarżonej decyzji zarzucił:

1) naruszenie art. 7, art. 8, art. 77 § 1 oraz art. 80 k.p.a., poprzez niedokładne wyjaśnienie stanu faktycznego, niewyczerpujące zebranie i rozpatrzenie materiału dowodowego oraz dokonanie oceny materiału dowodowego z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów, czego rezultatem było nieprzeprowadzenie przez organ kompleksowej analizy materiału dowodowego, w tym dowodów złożonych do odwołania od decyzji organu I instancji, co w konsekwencji doprowadziło do błędnej wykładni art. 13 ust. 1 ustawy o udzieleniu cudzoziemcom ochrony na terytorium RP i uznania przez organ, że materiał dowodowy nie znajduje podstaw do nadania skarżącemu i członkom jego rodziny statusu uchodźcy, w sytuacji gdy skarżący w toku postępowania administracyjnego oraz przed organem II instancji przedłożył dowody wskazane w piśmie z dnia 22.11.2018 r. (k.55, akt administracyjnych), z których wynika uzasadniona obawa przed prześladowaniem skarżącego w [REDAKTURA] z powodu jego przekonań politycznych oraz przynależności do określonej grupy politycznej;

2) naruszenie art. 7, art. 8, art. 77 § 1 oraz art. 80 k.p.a. poprzez brak zebrania i rozpatrzenia w sposób wyczerpujący całego materiału dowodowego i niezbadanie przez organ roli, jaką pełni skarżący w Partii [REDAKTURA] wybiórcze odniesienie się do pozostałych dowodów zgromadzonych sprawie, w szczególności raportów informujących o stanie przestrzegania praw człowieka w [REDAKTURA]

3) naruszenie art. 7, art. 8, art. 77 § 1 oraz art. 80 k.p.a. poprzez pominięcie i nieprzeprowadzenie dowodów zgłoszonych w toku postępowania administracyjnego przez pełnomocnika skarżącego tj. artykułów prasowych Human Rights Watch oraz the Diplomat, pendriva oraz zdjęć z konferencji OBWE oraz dokumentów potwierdzających działalność Skarżącego w partii politycznej (opozycyjnej) jako członka sztabu wyborczego [REDAKTURA], co doprowadziło w

konsekwencji do niewłaściwego uznania przez organ, że nie istnieje uzasadniona obawa przed prześladowaniem skarżącego w jego kraju pochodzenia, w sytuacji gdy dowody ten potwierdzają, że skarżący wielokrotnie był prześladowany przez władze [REDAKTOWANE] w związku z jego przynależnością do partii opozycyjnej,

4) naruszenie art. 10 § 1 k.p.a. poprzez uchybienie obowiązкови należytego oraz wyczerpującego informowania strony o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogły mieć wpływ na ustalenie jej praw i obowiązków w toku prowadzonego postępowania, a także niepoinformowanie strony o możliwości wypowiedzenia się w sprawie przed wydaniem zaskarżonej decyzji;

5) naruszenie art. 3 i 5 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolnościach z 4 listopada 1950 r. poprzez ustalenie przez organ, iż po powrocie do kraju pochodzenia nie dojdzie do naruszenia prawa do wolności i bezpieczeństwa osobistego skarżącego;

6) niezastosowanie w sprawie dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony dotyczącej tego, że skarżący może być zakwalifikowany jako członek szczególnej grupy społecznej;

7) naruszenie art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe uznanie, że w niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki do nadania skarżącemu statusu uchodźcy w Rzeczypospolitej Polskiej określone w tym przepisie;

8) naruszenie art. 15 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że powrót skarżącego do kraju jego pochodzenia nie może narazić jego oraz członków jego rodziny na rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy, w sytuacji gdy skarżący musiał uciekać z [REDAKTOWANE] w związku z prześladowaniami ze strony partii rządzącej, co stanowiło dla niego realne zagrożenie, że po powrocie do kraju powtórzą się takie zachowania i ponownie jego dom będzie nachodzony przez funkcjonariuszy partii rządzącej;

9) naruszenie art. 16 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, co w konsekwencji doprowadziło do tego, że organ pominął okoliczność, że w przypadku skarżącego podmiotami dopuszczającymi się prześladowań są organy władzy publicznej kraju pochodzenia;

10) naruszenie art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że nie istnieje uzasadniona obawa przed prześladowaniem w kraju pochodzenia, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, że istnieje obawa i jest ona realna i rzeczywista w przypadku powrotu skarżącego do kraju pochodzenia i może być on ponownie doprowadzony na przesłuchanie i torturowany przez organy władzy publicznej;

11) naruszenie art. 20 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej poprzez niewłaściwe zastosowanie, i uznanie przez organ że nie istnieje po stronie skarżącego ryzyko doznania poważnej krzywdy w kraju pochodzenia, pomimo że skarżący w toku postępowania administracyjnego wielokrotnie zgłaszał problemy z powodu zastraszania przez organy władzy publicznej podczas przesłuchiwań w kraju pochodzenia,

12) naruszenie art. 11 k.p.a., art. 107 § 1 i § 3 k.p.a. w zw. z art. 15 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej poprzez niewyjaśnienie stronie zasadności przesłanek, którymi organ kierował się odmawiając udzielenia ochrony uzupełniającej mimo, że zeznania skarżącego znajdują potwierdzenie w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie, w tym w obiektywnych raportach opracowanych przez organizacje międzynarodowe na temat aktualnej sytuacji w kraju pochodzenia skarżącego

Pełnomocnik skarżącego wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji, zasądzenie na rzecz skarżącego zwrot kosztów postępowania, ewentualnie, w przypadku nieuwzględnienia skargi, przyznanie od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika ustanowionego z urzędu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył co następuje:

Zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. 2010, poz. 2167) oraz art. 3 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. 2019, poz. 2325 – dalej „p.p.s.a.”), sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości poprzez kontrolę działalności administracji publicznej pod względem zgodności z prawem. Wojewódzki sąd administracyjny rozstrzyga w granicach danej sprawy nie będąc jednak, co do zasady, związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną (art. 134 § 1 p.p.s.a.). Kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje orzekanie w sprawie skarg na decyzje administracyjne (art. 3 § 2 pkt 1 p.p.s.a.) Aby wyeliminować z obrotu prawnego akt wydany przez organ administracyjny, konieczne jest stwierdzenie, że doszło w nim do naruszenia bądź przepisu prawa materialnego w stopniu mającym wpływ na wynik sprawy, bądź przepisu postępowania w stopniu mogącym mieć istotny wpływ na rozstrzygnięcie, albo też przepisu prawa dającego podstawę do wznowienia postępowania (art. 145 § 1 pkt 1 lit. a – c p.p.s.a.) lub stwierdzenia nieważności (art. 145 § 1 pkt 2 p.p.s.a.).

Uwzględniając powyższe kryteria Sąd uznał, że skarga zasługuje na uwzględnienie, gdyż zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, w stopniu mogącym mieć istotny wpływ na rozstrzygnięcie.

W ocenie Sądu organ administracji w nie rozpoznał w sposób wyczerpujący i rzetelny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, albowiem dokonując oceny spełniania przesłanek z art. 13 i 15 ustawy o udzielaniu ochrony sprawy, całkowicie pominął dowody złożone przez stronę w toku postępowania odwoławczego przy piśmie z 22 listopada 2018 r.

Postawą materialnoprawną wydanej decyzji były przepisy ustawy z 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium RP.

Stosownie do art. 13 cudzoziemcowi nadaje się status uchodźcy, jeżeli na skutek uzasadnionej obawy przed prześladowaniem w kraju pochodzenia z powodu rasy,

religii, narodowości, przekonań politycznych lub przynależności do określonej grupy społecznej nie może lub nie chce korzystać z ochrony tego kraju.

Natomiast zgodnie z art. 15 cudzoziemcowi, który nie spełnia warunków do nadania statusu uchodźcy, udziela się ochrony uzupełniającej, w przypadku gdy powrót do kraju pochodzenia może narazić go na rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy przez:

- 1) orzeczenie kary śmierci lub wykonanie egzekucji,
 - 2) tortury, nieludzkie lub poniżające traktowanie albo karanie,
 - 3) poważne i zindywidualizowane zagrożenie dla życia lub zdrowia wynikające z powszechnego stosowania przemocy wobec ludności cywilnej w sytuacji międzynarodowego lub wewnętrznego konfliktu zbrojnego
- i ze względu na to ryzyko nie może lub nie chce korzystać z ochrony kraju pochodzenia.

Z uzasadnienia zaskarżonej decyzji wynika, że organ dokładnie przeanalizował treść oświadczeń Cudzoziemca zawartych we wniosku o nadanie statusu uchodźcy oraz treść jego wypowiedzi złożonych podczas późniejszego przesłuchania. Również organ rozpoznał materiał dowodowy w postaci dokumentów złożonych w toku postępowania odwoławczego przy pismach z 3 października 2017 r. i 23 listopada 2017 r. Organ powołał w uzasadnieniu decyzji te wszystkie dowody złożone przez stronę, analizując je w kontekście wcześniejszych informacji podawanych przez cudzoziemca we wniosku statutowym i w toku składanych wyjaśnień. Natomiast nie ulega wątpliwości, że 22 listopada 2018 r. do organu odwoławczego wpłynęło pismo pełnomocnika strony, zawierające wnioski dowodowe w postaci: płyty DVD zawierającej materiały ze skarżącym tj. wywiady na temat represjonowania opozycji tadżyckiej i wystąpienia na konferencji OSCE z [REDAKTOWANO] r. na okoliczność stwierdzenia, że cudzoziemiec jest aktywnie zaangażowany w politykę, a jego powrót do kraju pochodzenia w związku z ww. działalnością pociągnie za sobą prześladowanie lub rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy poprzez tortury, nieludzkie lub poniżające traktowanie albo karanie w związku z tym, że aktywni działacze [REDAKTOWANO] są prześladowani w [REDAKTOWANO] raportu [REDAKTOWANO]. Victims of political persecution”, na okoliczność stwierdzenia, że rodzina cudzoziemca jest represjonowana w kraju pochodzenia.

Pełnomocnik strony wniósł o przeprowadzenie dowodów z materiałów dołączonych do pisma na okoliczności aktualnej działalności strony w [REDAKTOWANE] oraz na okoliczność grożących stronie prześladowań w przypadku powrotu do kraju pochodzenia. Dodatkowo pełnomocnik strony wniósł o zawiadomienie go o terminie przeprowadzenia dowodu z oględzin nadesłanego materiału dowodowego. Organ odwoławczy nie rozpoznał złożonych wniosków dowodowych przy piśmie z 22 listopada 2018 r.

Stwierdzić należy, że okoliczności, co do których zostały zgłoszone wnioski dowodowe, są okolicznościami istotnymi w przedmiotowym postępowaniu. Za pomocą zgłoszonych dowodów strona chciała udowodnić i uprawdopodobnić fakt prześladowania swoich członków rodziny z uwagi na prowadzoną przez cudzoziemca działalność polityczną, jak również fakt zagrożenia prześladowaniami w przypadku powrotu do kraju pochodzenia.

Zgodnie z zasadą prawdy obiektywnej wyrażonej w art. 7 k.p.a., w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Stosownie zaś do art. 77 § 1 k.p.a. organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Natomiast z art. 80 k.p.a. wynika obowiązek dla organu administracji publicznej do ocenienia na podstawie całokształtu materiału dowodowego, czy dana okoliczność została udowodniona.

Niewątpliwie, poprzez nierozpatrzenie wniosków dowodowych zgłoszonych przez stronę przy piśmie z 22 listopada 2018 r. na okoliczność grożących jej prześladowań w kraju pochodzenia, organ odwoławczy uchybił art. 7, 77 § 1 i 80 k.p.a. Stwierdzone uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik rozstrzygnięcia, albowiem strona powołała nowe dowody związane z jej aktualną sytuacją, wynikającą z prowadzonej

po wydaniu przez organ I instancji decyzji, działalności politycznej twierdząc, że jest prześladowana przez władze [REDAKTED]

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy, organ odwoławczy winien rozpatrzyć sprawę w jej całości, przeprowadzając zawnioskowane dowody, dokonując ich oceny w powiązaniu z pozostałymi dowodami zgromadzonymi już w aktach sprawy, z poszanowaniem zasad wynikających z art. 7, 77 § 1 i 80 k.p.a. Przed wydaniem decyzji organ winien powiadomić stronę zgodnie z treścią art. 10 § 1 k.p.a. Uzasadnienie wydanej decyzji winno zostać sporządzone zgodnie z art. 107 § 3 k.p.a.

Wobec stwierdzonych naruszeń w zakresie sposobu prowadzenia postępowania, przedwczesnym byłoby wypowiedanie się w zakresie zarzutów skargi dotyczących naruszenia prawa materialnego.

Z tych przyczyn, działając na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. c p.p.s.a., Sąd uchylił zaskarżoną decyzję.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Bartłomiej Grzybowski

Referent